586

476

Mo Com. de Brienne
C. Huygens à Zulichem
Sic
— Huncune solem

Tam nigrum surrexe mihi,
ut nec exaudire me ~~maximus~~ optimus maximusque
Regum velit, nec de ministris ~~humanissimus~~ videri
intelligere. Credunt Batavi Zulichemium non nullis
Europae linguis uti non incommode. At hic nec majestas
nec Gallicismum hominis admittit, nec amicitia
Latinitatem utrobique surdis canitur. Illa me tamen
intellexit, et benigno eo fassa est. Altera quid facias,
quae quod accepit conatur persuadere non percepisse?
ubi es, candor, abinam terrarum post te lates? Nimirum, Domini,
Sacro Codice me donasti, et suo pretio ~~pulcherrimo illo quidem~~, et,
quia abs tua manu, longe ~~[illegible]~~ accepisse: quid reposui?
Adhuc ~~per~~ ~~[illegible]~~ sacrum illud nemas, ut ego quidem
arbitror, sanum et fidelem, quippe qui nec alia
versione uti voluit quam ea quam vos usurpatis
ne de fraude nostrorum hominum audiret quod non
cessant vestri exprobrare. At ille drelincurtulus est,
et homo nauci ut fortasse tibi placet. quid si in
~~illa~~ grandi peregrinatione quae defunctus es, mendicum
obvium habuisses qui ~~[illegible]~~ in trivio haesitantem commonstrasset viam, ~~[illegible]~~ qui tendebas proximam vel
tutissimam, atque opera tam fidelis aut à latronibus salvum te

prælitisset, aut a præcipitijs? Doluisse fore à tantillo mortali
erudiri tuo bono? Aut infensus Eumini fuisses quod aperte
ille et candide locutus esset quo cum ille loquitur tu arbitrabaris ἐκ ὑπὸ ἐκεῖν
At ille functus esset officio viri boni et Christiani. Eodem
erga te drelincurtulus fungitur, et si me in parte
gratiæ admittis, Hugeniolus tuus. Hoc unum nomine quod
me Tuum sum, perperam indignaris quod eo te manu
ducere satagam quo eundem censeo. Nec vero supercilium fere
seu mavis animi, non pro virtute Lomenia, impotentiam,
quâ vix inspecta manusculum ἔδωρον id vocare nolimus
quod ille δώρου instar sincere offert, et ἐν ἀφελοῖπτι καρδίας quin si evoluto libello
perfistis in proposito, neq ad palatum faciunt monitiunculæ
quibus ἀπὸ τῆς πλάνης avocandus videbaris, esto quidem
nec me expectato importunum flagitatorem. Tua res agitur
non mea prorsus; nisi quod amico factum eo quod velim
mihi faciat. quâ in re quid utrobiq feramus ægre ego
non video. quid? si Veronium illum vestrum, Eactenus mihi
ignotum scriptorem, bonâ fide legendum
præbuisses, potin credas invito te vel ingrato bene facturum fuisse?
Ego vero amplexus essem et præbentis affectum et autoris
eruditionem, si ab animo sedato et mei amante profectam
observassem. quo consilio cum et drelincurtius compendio
annotaverit quæ vos expedire credidit non nescire,
quid sævis, magne sacerdos?
Puta illum, puta me quid dicere, si quid noni. Si rectius istis
Candidus imperti, si non, his utere mecum
Sane de autore vel tractatu ipso sentiet tu ut libuerit
mihi vel unius rei gratia charissimi sunt utrique, quod non dine speciem